

MINNEN FRÅN MIN VANDRINGSTIG

AF

FRANSISKA

BORGÅ, 1898

TRYCKERI- & TIDNINGS-AKTIEBOLAGETS TRYCKERI

IV b 1.
Kassel

Carl Nixén.
27.2.92.

MINNEN FRÅN MIN * *

— * * VANDRINGSSTIG

FRANSISKA

Lybeckes.

BORGÅ 1898,
TRYCKERI- & TIDNINGSAKTIEBOLAGET.

* * MINNEN FRÅN MIN

VANDRINGSSTIG * * —

F. BASTENKA

1881 AD 308
LITOGRAF. & TRYCKERIEN I GÖTTINGEN

Jultankar.

Höj din blick du trötta öga,
hoppets sol nu mot dig ler;
fridens furste från det höga
stigit hit till jorden ner.

Kommer ej som världens förste
att förvärfva ära, guld;
men som ringa, dock den störste,
strålar Han af kärlek full.

Glädjebud kring bärg och dalar
jorden vid Hans ankomst ger,
nåd och frid till himlens salar,
för Han till de sorgsne ner.

För de svaga, blott de följa
frälsningsorden: »Kom till mig»
vid Hans åsyn orons bölja
hur den rasat, lägger sig.

Stjärnan lyser, när vi fälla
trötta livvets vandringsstaf,
oss till krubban till det sälla
fridens tjäll, oss himlen gaf.

Här en helig glans omsluter
barnet på dess bädd af strå.

Högsta sällhet själen njuter
sig i Honom spegla få.

Ljufligare Han ej stiger
ned till oss än som ett barn,
då Han oss till tro inviger,
löser ifrån syndens garn.

Följ de vise mäns exempel,
lägg vid krubban hjärtat ner.
Här är lyckans sanna tempel,
här en fristad dig bered.

Följ se'n vid den Vännens sida,
då till lifvets kamp Han går,
skönt det är att älska, lida,
när i Hans förbund man står.

Sist till korset tron dig leder,
fall i bön ned vid dess fot;
sina armar Frälsarn breder
än i döden mildt dig mot.

Jordens sol sitt sken här mister,
när Han dör, vår himlavän,
templets förlåt sönderbrister,
mörkt alt under himmelen.

Men vi evigt lif dock funnit,
i det Han sitt lif utgaf;
visshet vi för själen vunnit,
då Han uppsteg ur sin graf.

Kristendomen ljus nu tänder,
bildning, hvart dess strålar nå,

öfveralt, de hednaländer
och af dem upplysning få.

Mången härlig knapp uppskjuter
invid korset, dock mer skön
än de andra, tron omsluter
det i kärlek, hopp och bön.

Därför vid dess fot jag dröjer,
dröjer där i ödmjuk tro,
och min blick till hemmet höjer,
det jag hoppas få bebo.

Alt af nåd.

Hur vill du mänska så stoltsera,
och yfvas här, af högmod full?
Du eger dock till sist ej mera
än på din graf en skofvel mull,
den sista gärd dig vännen räcker,
men Herren dig till lif uppväcker,
om ödmjukt du din synd bekänner.
Ja! hur den än i hjärtat bränner,
Han tar den bort för Kristi skull.

Af nåd har Han dig alt här gifvit,
Hvad har du som din Gud ej gett?
Han i sitt hjärta dig inskrifvit,
ja, till ditt bästa städse sett.
Låt världen då din håg ej blända,
ditt sinne bort från Jesus vända,
den Vän, som vet hvad alt dig trycker,

som hvarje smärtans tagg borttrycker,
och sällheten dig har beredt.

Med saktmod dröj vid vännens sida,
hög trones blick till Honom opp,
Han ger dig kraft att tåligt lida,
ger himmelskt mod och saligt hopp.
Hans fotspår följ i skiften alla,
så skall Han dig till sig hemkalla,
dig till sitt varma hjärta sluta,
där du får evig hvila njuta
när ändadt är ditt lefnadslopp.

Andehviskning.

Jag hör en hviskning ifrån himlens salar,
ett ord som mäktigt till mitt hjärta talar,
en ton som själens skönsta sträng berör,
det är min himlafaders röst jag hör.

Det är Han själf som talar trösteorden,
om Gudasonen, för oss mänska vorden,
ja, ljusets, fridens evangelium,
till hvarje själ, som ej förblifver stum.

O hjärta! tag emot på bönevingar
den andehviskning dig din Fader bringar.
ja, hör Hans röst, gif noga akt på den
vid hvarje steg här under vandringen.

Bed Gud om ett försonligt hjärta.

Bed Gud om ett försonligt hjärta,
framställ din bön vid korsets fot,
där borttrycks taggen, som ger smärta,
du finner där för evigt bot.

Ja kom! Han dig från synder renar,
och ljus instrålar i din själ;
du får där mer än du förtjenar,
Guds barnarätt med arfvedel.

Men bär du på ett bittert sinne,
står himlens port än stängd för dig,
den helige, som bor därinne,
vill blott se fridens barn hos sig.

Barndomsvåren.

O du sälla barndomsvår!
Hur ljuf och skön du är,
hastigt flyr då hvarje tår,
på hjärtat den ej tår,
Med blommor uti hägen,
och solsken, fröjd på vågen,
du lif åt alt beskär.

Ja! af stunden blott ett barn,
du leker oskuldsfull;
än ej snärjd i syndens garn
Din englavakt så huld,

vakar öfver dina vingar,
 då du lätt i leken svingar,
 strör på dig himlaguld.

Bönens engel.

Bönens engel sakta sänker
 sig i mänskans hjärta neder,
 på dess kval och oro tänker
 samt om tröst hos Fadren beder,
 då hvar suck strax gensvar får
 och borttorkad blir hvar tår.

Fridens budskap hon oss bringar,
 lindrar hvarje själens smärta,
 bär på solbeglänssta vingar
 ljus och värme till vårt hjärta,
 tänder hoppets fackla klar,
 oss vägleder alla dar.

Kommer hit från himlens salar
 till den ångerfulles möte,
 med det ord som ljuft hugsvalar,
 visar väg till Frälsarns sköte.
 Tviflets mörka skuggor fly.
 Hoppets morgonstrålar gry.

Ja! i Kristi blod som runnit
 att oss syndare försona,
 själen frid, förlösning funnit.
 Lifvets, härlighetens krona,

efter slutad kamp och strid,
 väntar med sin sabbatsfrid.

Så med himmelsk fläkt hon nalkas,
 leder orons våg till hvila,
 tårdränkt blick af vingen svalkas,
 tanken fritt får hemåt ila.
 obehindradt Fadren nå,
 att om allting tala då.

Det sanna vinträdet.

O Jesu! låt mig vara
 en gren uti Dig själf,
 samt dricka ur den klara
 odödlighetens älf.

Ja, växa till Din ära,
 och grenen, fastän svag,
 dock frukt för himlen bära,
 i ljuset, dag för dag.

Hvart kors uppå mig taga.
 Du vill af kärlek ge,
 i motgång alt fördraga
 och endast till Dig se.

Då får helt visst jag njuta
 en gång Din nattvard stor,
 mig till Ditt hjärta luta,
 bo evigt där Du bor.

I vinträdet det sanna
jag fäste, rot då har
samt får för alltid stanna
i Herrans lustgård kvar.

Du död! hvar är din udd?

När dödens engel gläntar
på hjärtats dörr en gång,
med lien på dig väntar,
mörk blir din graf och trång,
kan du då trycka handen
som löser stoftets band,
som vill befria anden
för salighetens land?

Har du då mod att säga:
»hvar är din udd, du död?
I Jesus vill jag äga,
som förr, mitt fasta stöd.
Uti min Faders händer
för alltid lämna mig;
från dödlighetens stränder
Han tar mig upp till sig.

Ja! kan du lugnt då följa
invid förlossarns hand,
fram öfver mörkrets bölja,
till ljusets, fridens land,

så må du prisas salig,
sin udd har döden mist.
En englachör otalig
dig väntar då helt visst.

En solstråle.

Kom lilla stråle ljus och klar,
kom titta vänligt in,
en hjärtevän från fordna dar
du lifvar själ och sinn.

Du kommer som en hälsning skön
ifrån en bättre värld,
så ljuflig som en moders bön,
till hemmets stilla härd.

Kom dröj hos mig du stråle klar,
lek på mitt arbete
och var ännu som förr du var,
det goda hemmets fe.

Då löper nålen snabb och vig,
alt känns så ljust och varmt.
O sköna sol! förutan dig
hur öde, tomt och armt.

En junikväll vid Östersjöns våg.

En junikväll härlig vid Östersjöns våg
jag såg huru solen gick ner,
den sjönk majestätisk, till sist man blott såg
en strimma på hafvet, ej mer;
när den för min blick helt försvunnen ock var,
ett leende skimmer dock ännu låg kvar.

Jag tänkte: så går det i lifvet också,
skönt hägrar som bublan vårt hopp;
det strålar som stjärnan på fästet det blå,
men sjunker så fort det gått opp.
Ett minne dock fins, hur än alt sig förbytt,
ett skimmer, som talar om vårar som flytt.

Ett besök i sjukhemmet på Wisby.

Har du beträdd de sjukas boning,
sett lidandet som herskar där?
men ock hur Kristi död, försoning,
för plågans barn en balsam är,
när de i tro vid korsets fot
en evig frälsning ta' emot
af Honom, som själf ödmjuk bar
det tyngsta kors som funnits har.

Den Vän som kämpat, öfvervunnit,
är deras sol på plågans bädd;
de hafva frid i Honom funnit,

och själen för sin flykt beredd,
längtar blott få hädanfara,
hos sin Jesus städse vara,
åt Fadren, Sonen ära ge,
i himmelsk härlighet dem se.

Ja! Fadershuset, hemlandsstranden
de se nu i förklaradt ljus,
tills Jesus själf dem tar vid handen
dit inför öfver vågors brus.
Då lägges trötta stafven neder,
och fridens engel sakta beder:
o Herre! gif dem evig ro,
låt dem i Dina hyddor bo.

Förutan Dig.

Förutan Dig, o Jesu god,
är alt så öde, tomt i lifvet,
men Du har gett för oss Ditt blod,
mitt namn blef ock hos Dig inskrifvet,
O! må jag då ej glömma bort
att tiden här är ganska kort,
men oss ett evigt mål blef gifvet.

Förutan Dig jag nedtryckt går,
har aldrig det mig tillfredställer,
nej, blott ur Dina dyra sår
det sanna andans lif framkväller.
O! må jag då vid korsets fot
Din friska lifström taga mot,
besinna hvad det målet gäller.

Förutan Dig fins ingen frid,
 Du är vårt alt i glädjen, nöden,
 vårt stöd i mörker, kamp och strid,
 vår sol i vexlingar och öden.
 O! låt mig då invid Ditt bröst
 ljuft lyssna till Din herderöst.
 Ja! stå mig bi i själfva döden.

Fyrbåken.

På hafvets våg, bland klippor, skär,
 jag vet en vän som är mig kär,
 han är för mig i mörka natten,
 vägvisarn på de djupa vatten.

Hans öga strålände och klart
 emot mig lyser underbart,
 jag tänker på den mörka färden:
 är det ett ljus från andra världen?

Hur mången farkost gått i kvaf,
 hur mången fått i våg sin graf,
 om ej det ögat, som där vakat,
 för seglarn nattens ro försakat.

Du seglare på lifvets haf,
 en fyrbåk ock dig himlen gaf,
 du har den ständigt för ditt öga,
 vägledaren ifrån det höga.

Den lyser dig i helig frid,
 ja, när din farkost är i strid.

På upprördt haf, i alla öden,
 den dig vägleder intill döden.

Går framför dig i himmelsk glans
 bland klippor, skär; en gyllne krans
 af strålar sig ikring den sprider,
 som läka såren då du lider.

Fridhem.

På Östersjöns böljor till Fridhem det bar,
 en sommardag leende, solvarm och klar.
 Det kändes helt godt uti hågen,
 så friskt att få gunga på vågen,
 till fridsälla hemmet i fjärran där,
 med längtanslust förbi klippor och skär.

Det hägrade länge för blick, fantasi,
 men ändtligt vid målet, som fågeln så fri,
 man efter behag nu fick vandra,
 beundra det ena och andra.
 Fridhem, det älskliga, mötte min blick,
 pärlan, den dolda, i sikte jag fick.

En gräsplan i skogen med löfsal så skön,
 bjöd hvila åt folket, som samlats till bön,
 kring »Ordet», som blef där förkunnadt,
 med glädje åt alla förunnadt.
 Bland dem som nu talte kraftigt och godt,
 var äfven den ädle prins Bernadotte.

Gud i naturen.

Jag ser Guds storhet i naturen,
i minsta korn Hans undervärk,
hvar gren, af vindens fläktar buren,
ljuft till mig hviskar: »Se och märk,
»läs boken här som Skaparn skrifvit,
skönt med sin allmaktshand hvar rad,
se dessa penseldrag som gifvit
färg, uttryck, glans åt minsta blad.

Ja! läs den handskrift, som däroppe
skönt tecknad står i stjärnors ljus,
se ock Hans namn i minsta droppe,
förmimm Hans röst i vågors brus.
O! tvifla ej se'n mer och fråga
om det en Gud fins eller ej,
kan du förmätet det väl våga
emot din Skapare, o nej!

»I blixten som i åskans dunder,
i mänskensnattens silfverdok,
du läser om Guds allmaktssunder,
ja, på hvar blad i denna bok.
I högsta fjäll som lägsta dalar,
i minsta knopp Hans ande bor;
den Fader som sitt barn hugsvalar,
är lika god som mäktig, stor.»

Natur! du som så mångfullt målar
hvar blomma, fjäril på min stig.
Du sol! som värme, ljus utstrålar,
då jorden praktfullt kläder sig,

i vittnen till den Högstes ära,
i skönsta samband, harmoni,
skall jag då ej mitt lof hembära,
för evigt Honom tacksam bli?

Till konungarnes konung skåda,
o mänska, upp hvarst andetag,
låt Honom här i alt få råda,
ty Han är stark, men du är svag,
din himlafader god och huld;
ack nej! Hans namn skrif i ditt hjärta,
innskrif det där i silfver, guld.

Hör mig.

Hör mig, o Herre, när jag beder,
tag mina böner till Dig opp!
inför Din thron de läggas neder,
med tillförsikt, ja tro och hopp.

Gif hvad Du bäst för mig här finner,
det nyttigaste för min själ.
Blott jag i Kristus öfvervinner,
Din himmel blir min arfvedel.

Hemmet.

På villande stigar, hvad är det du ser?
en ljusglimt i fjärran, en stråle som ler,

O! skynda dig pilgrim, bevinga din fart,
dig vinkar ett hem där, så ljust, underbart.

Ett hem! o hvar fins väl ett ljufvare ord,
ett svar mera skönt till en främling på jord,
som söker ett hem, efter mödorna trött,
där lugnt han kan hvila, insonna så sött.

När hemmet här nere så härligt re'n är,
hvad skall det ej vara däruppe, ja där
bland helgonens skara, i englarnas tjäll,
hos Jesus att vara så lycklig och säll?

I Fadren, Sonen.

I Fadren, Sonen, frälsning, lif vi finna,
i dem allena kan man helgad bli;
i deras ljus skall trones lampa brinna.
Ja, sanningen gör själen rättsligt fri.

I Fadren, Sonen, salighetens källa,
hvars kärlek flödar ymmigt till en hvar.
Ej lika ödets vågor här framkvälla,
Guds vilja dock för alla uppenbar.

Hur skönt invid de ljusa hemlandsstränder,
där står en engel med en lilja hvit,
han pekar bort mot fjärran sälla länder,
på klarhetsvingar visar själen dit.

Jag är ej ensam, ty från himlens salar,
han bringar tröst på Frälsarns milda bud,

och liljan härligt till mitt hjärta talar,
i kärlek, tro, i bön och hopp till Gud.

Dess rena blad mitt hjärta ljuft omsluta
när engeln sänker blomman i min själ,
dem fridens strålar med sin dagg begjuta,
utaf dess glans de få sin rika del.

Ja! hvarje af dess blad mig skönt tilltalar,
förgät-mig-ej är hoppets tanke blå;
tron sprider ljus från jordens mörka dalar
på silfvervingar bönerna uppgå.

Och kärleken, en ros som aldrig sårar,
ty utan törnen sprider den sin doft,
aftorkar sorgens och förtviflans tårar,
samt lyfter själen öfver jordens stoft.

När döden nalkas, stilla då vid handen
oss engeln leder genom mörkrets dal,
till ljusets hemland, där förklarad anden
skall finna friden efter kamp och kval.

Korsblomman.

Du blomma skär vid korsets fot,
som doftar där så skön,
i sorgens jord du slagit rot,
men kärlek tro och bön
dig värmt med sina strålars ljus,
Nu har du skild från världens brus,
i himmelen din lön.

Du känner ofta smärtans tagg
är dock i Gud så glad,
begjuten af Hans pärlledagg,
och dina hvita blad
från Kristi kors sin näring få.
Hvi skulle du väl sörja då,
du ros, från Zions stad?

En underbar och härlig kraft,
har kommit dig till del,
du helar med din balsamsaft,
den mest betryckta själ.
O! var då alltid glad och nöjd,
i Jesu sår haf all din fröjd,
din frid, ditt hela väl.

Källan.

O källa, hur kan du så väl
en himmel i dig återgifva?
Ack, kunde äfvenså min själ
en spegelbild af den förblifva,
jag se emot dess boning opp
med ett ogrumladt, evigt hopp.

Nej, hjärtat njuter ej den frid,
den klarhet det så väl behöver,
där är så mycken kamp och strid,
lätt orons böljor svalla öfver.
Se därför kan ej råda där
det lugn, naturen dig beskär.

Du är så trygg i skogens famn,
väl undangömd för världens villa,
har där en säker hvilohamn
i det fördolda, tysta stilla.
Ja, himlen kan med välbehag
i dig afspegla sina drag.

Jag känner dock en tillflyktsort,
den härligaste ursprungskälla,
alt godt och skönt som Skaparn gjort,
Han lät utur dess djup framkvälla,
»Guds kärlek, så är källans namn;
vid Jesu kors, vår hvilohamn.»

Dit flyr jag ifrån världens tvång
till lifvets älf, den evigt klara.
När för min andes blick en gång
de dolda djup sig uppenbara,
skall anlete mot anlete
jag Dig o Gud för evigt se.

Ljusets ädelstenar.

Långt klarare än guld och äkta stenar,
ja skönare än solen med sin glans,
är Jesu blod, som oss från synder renar,
hvar ädelsten i Kristi törnekrans,

Uti en kärlek stor förutan like
skönt innefattade de alla stå.
O! att vi sökte då i tron det rike,
där lif och frälsning, alt af nåd vi få.

Här jordens pärlor, blommor, blekna alla,
 för ödets nyck, omvexlingarnas kast.
 Här hoppets skönsta luftslott sönderfalla,
 men ljusets pelarhvalf står evigt fast.

Juvelerna i Kristi ärekrona
 sprida alltid samma gloria skön;
 blott de ha' makt att oss med Gud försona,
 O! kom då själ till korset med din bön,

Lägg där ditt hjärta och din börda neder
 för Den, som torkar bort hvarenda tår.
 Din brudgum dig till friska källor leder
 där lifvets vatten du för intet får.

Ja! må vi städs på klippan Jesus bygga
 vårt evighets, vårt säkra sälla hopp,
 så äro vi i lifvet, döden trygga,
 tills pärlportarna de öppnas opp.

Då få vi i den gyllne staden vara.
 vid Jesu hjärta hvila ut i frid,
 stå jublande ibland en frälsad skara,
 som gått till salighet från kamp och strid.

De stråla i ljuset af Kristi förklaring,
 de sprida sin glans i den troende själ.
 Tag Jesus! mitt hjärta i säker förvaring,
 gif mig af de himmelska pärlorna del.

Låt lampan brinna.

Se till att lampan brinner klar
 i Jesu Kristi kraft;
 att den tillfylles olja har.
 Ja! vaka, bed och trogen var,
 tänk på hur Jesus lidit har,
 de kval Han för dig haft.

Se till att hjärtats jord ej må
 bli härdad, kall och hård;
 låt i Guds ljus hvar planta stå,
 såväl de stora som de små,
 så finner Herren frukt därpå,
 Skön blir dess örtagård.

Min barnatro.

Min barnatro, när annat alt försvinner,
 förblir dock kvar en skatt i själen gömd;
 en låga klar som där på djupet brinner,
 i höstlig natt, af Herren Gud ej glömd.

En solglimt skön, när alt mig öfvergifver,
 då stormar hvina på min ökenstig,
 en himmelsk vän som evigt trofast blifver,
 o! huru lyckligt att få ega dig.

Du barnatro, som ljufligt mig hugsvalar,
 med trösteord, som af en engel skön,

på dina vingar när jag ljusets salar,
får tala med min Frälsare i bön.

Och när till sist min afskedstimma nalkas,
då jag ser glimtar från min hemlandsstrand,
jag af din rena skära vinge svalkas,
tills jag får ingå i de sällas land.

Nattviolen.

Bortskymd uti skogens gömma,
lilla nattviolen står,
får vid månens lampa drömma,
fäller bortglömd mången tår;
sprider dock sin ljufva doft
uti grönklädt sommarloft,
och på stilla nattlig stråt
vandrar fröjdar sig däråt.

Du som i det dolda, glömda,
dömdes att förgäten stå,
till din vrå den undangömda,
Herrans blickar dock dig nå;
se, om med de pund Han gett,
du till Hans rikes bästa sett,
om du i stort såväl som smått,
 varit trofast, värkat godt.

Nyårsbetraktelse.

Du herre, som på Dina armar
världar bär, som vi det minsta strå,
som kärleksfullt Dig städs förbarmar
öfver alla, hvem det vara må.

Du säger: »Barn gif mig ditt hjärta,
vid detta nu ingångna år,
så är jag din i fröjd och smärta,
ledsagar dig hvart steg du går.

Då skall min hand dig städs beskydda,
och bevarad blir din fot från fall;
då har du friden i din hydda,
mitt ljus din väg omstråla skall.

Ledstjärnan som jag dig har gifvit,
i mitt ord, gif noga akt på den,
de bud, jag i ditt hjärta skrifvit,
efterfölj här under vandringen.»

Ja Herre! uti alla öden
led oss, stöd oss vid Din Fadershand,
var med oss sist i själfva döden,
öppna för oss fridens sälla land.

O slös ej blomster.

O slös ej blomster på en graf
då stoftet bäddas ner,

när fäld är lifvets vandringsstaf,
ej fröjd det anden ger.

Förgängelsen tar snart om hand
den rikdom grafven får,
men hvad du sår för ljusets land,
ej vanskligheten når.

Det ligger stora kapital
i kransars öfverflöd,
buketter i oändligt tal
man egnar åt en död.

Men medan du har honom här,
strö blommor på hans stig,
de skönaste ditt hjärta bär,
och han skall tacka dig.

Gif sol i lifvet. Honom säg
hvad han i Frälsarn har,
så gör du ljus hans lefnadsväg,
och sälla dina dar.

Gif hjälp åt den som nödstäld är,
samt torka bort hans tår;
välsignelse det med sig bär,
frid följer dina spår.

O Hvarför.

Se Jesus kallar år från år,
Hans famn för syndarn öppen står,
o hvarför vandra då så få
den väg till lifvet leder?

På högmodets och flärdens stig,
de gå långt fjärran ifrån Dig,
Ditt nådebudskap stolt försmå,
Du fäfangt klappar, beder.

O hvarför ta' de ej emot
Din kallelse vid korsets fot,
samt söka där i Dina sår
ett evigt hviloläger?
Nej, hällre göra de Dig sorg,
stå fäfänga på världens torg:
föfnöta tiden som bortgår
ej höra hvad Du säger.

Förbländade af ärans sken,
förakta de den klädnad ren,
den dyrbara och hvita skrud
som Du af nåd oss gifver.
O Herre! haf dock tålmod
för Jesu Kristi dyra blod.
Gif kraft att följa Dina bud,
det ord, som evigt blifver.

Pingstmorgonen 1897.

Kom sabbatsmorgon underbar,
Pingsthögtid strålande och klar,
som vecklar ljusets blommor opp
med evighetens sälla hopp.
Låt mig uti din strålgans se
en skymt af Fadrens anlete,
min Frälsares emot mig le.

Du bär på dina vingar, lif
 ja, fridens budskap till hvar själ,
 Din helge ande åt oss gif,
 af Pingstens rena fröjd oss del,
 då skall hvar själ, på Jesus tror,
 i härligheten där Han bor,
 få fira evig sabbat stor.

Rentvå mig o Herrel!

Rentvå mig o Herre god
 uti Jesu dyra blod
 som på korset för oss runnit.
 Åt hjärtat ljus och sanning gif,
 en gnista af det andans lif
 som i kärlek för oss brunnit.

Tänd en stråle varm och blid,
 gif min själ den himlafrid,
 som kan öfvervinna världen.
 Gif mig kraft, vid korsets fot
 ta' hvar pröfning utan knot.
 Var mitt alt på lefnadsfärden.

Sök Herren.

Sök Herren re'n i denna dag,
 din lefnad här är snart förliden,
 bland frestelser af många slag
 den snart förloras, samvetsfriden.

Tänk om det en gång är för sent,
 och ute tiden Gud förlänt.

Sök Herren, gif på ordet akt,
 vik ej ifrån den rätta läran.
 Var städs i världen på din vakt,
 gif Fadren, Sonen priset, äran;
 då får du i ditt hjärta frid,
 går segrande ur lifvets strid.

Tåren.

Du lilla tår som på kinden rinner,
 som lika snart som du kom, försvinner,
 tyst sitter gömd invid sorgens härd,
 tills du framkväller i ljusets värld,
 du hade mycket att här beskrifva,
 och därför ville din vän jag blifva,
 du tolka kunde ett mänskohjärta,
 dess sorg och glädje, dess fröjd som smärta.

Hur du därinne på djupet bränner,
 när det sin smärta olidlig känner,
 men hur du äfven ger lindring stor,
 när Herren Jesus i hjärtat bor.
 Då kommer friden som lättar kvalen,
 som torkar tåren i sorgedalen;
 då lägger vågen sig tyst till ro,
 Guds stråle kommer med hopp och tro.

Utransaka våra hjärtan.

Utransaka våra hjärtan,
tag bort, o Gud, hvad skadligt är.
Skär kring roten, om och smärtan
kännes svår och bitter där.

Ogräs, som förhindrar brodden,
ryck bort det medan än är tid;
skönt uppspirar himlasådden,
för Din stråle klar och blid.

Ja! för ljuset från det höga
låt alla mörkrets skuggor fly,
att Din blick, Ditt gudaöga
må finna hjärtats jordmän ny.

Vandringsmannens hemlängtan.

Jag är en vandringsman här på jorden
mitt rätta hem det är icke här,
I ökenlandet en pilgrim vorden,
till Fadershemmet min längtan är
till barndomsengeln som väntar där.

I lifvets mörka och dystra stunder
då vandringsstafven känns svår och tung,
jag längtar bort till de sälla hunder,
där anden evigt förblifver ung,
O hjärta! sjung om dess glädje, sjung.

Jag ser ett ljus från den andra stranden
en fyrbåk skön invid hemmets härd;
min engel vinkar, de lösas banden,
och anden flyktar från denna värld,
från jordens jämmer, dess synd och flärd.

Till fridens palmer, de evigt gröna,
till saligheten i Jesu famn,
till ängder strålände, härligt sköna,
till barnagladjen föruttan namn,
O! skall jag nå denna hvilohamn.

Se upp till korset, förtrösta, bida,
med heligt allvar och saligt hopp,
du har din Jesus där vid din sida,
tills pärleportarna öppnas opp.
då du fulländat ditt lefnadslopp.

